ఎదలో ముల్లు

"అబ్బా! పార్వతమ్మ నోటినుండి అప్రయత్నంగా వెలువడిన ఆ బాధాపూరితమైన కేక ఒక్కసారిగా ప్రతిధ్వనించింది తోటంతా

బంగళా వరండాలో కూర్చుని కబుర్లాడుకుంటున్న విశ్వనాథంగారు, కొడుకు రామం గాభరాగా అటువైపు చూచారు ఒక్కసారే !

దూరాన ద్రాక్ష పందిరి వారగా కాలు పట్టుకుని కూర్చుండిపోయిన తల్లి కనిపించింది రామానికి. ఒక్క ఉదుటున పరిగెత్తాడక్కడికి.

అందాకా మొక్కలకు నీళ్ళుపెడుతూ, పాదులు సరిచేస్తున్న మాలి కూడా తమ యజమాని పరిగెత్తడంచూచి ఏమయిందోనని తనూ వచ్చాడు

మొదలు నరికిన వృక్షంలా, కుప్పలా కూలబడి ఉంది పార్వతమ్మ ! ఆమె పక్కనే నాలుగు ముద్ద మందారాలు కిందపడి ఉన్నాయి. బాగా లోతుగా దిగబడిన ముల్లు కొద్దిగా పైకి కనిపిస్తూంది అరికాలులోనించి.

"అయ్యయ్యో ! ఎలాదిగబడిందమ్మా ముల్లు! ఉండు ఉండు, నేను లాగేస్తాను....'' అంటూనే తల్లి దగ్గరగా కింద కూర్చుని ముల్లు లాగివెయ్యాలని చూశాడు రామం. కాని గోటి కందలేదు.

పార్వతమ్మ గాభరాపడింది. దూరాన ఒగరుస్తూ కోడలు సరళా, భర్త విశ్వనాధంగారూ, ఇంట్లోని నౌకర్లూ కూడా రావటంచూచి ఆమె మరింతగా కంగారు పడి పోయింది.

"అదేవస్తుందిలేరా రామం! పిన్నుతోతీసేస్తాలే!" అంది లేవటానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"అస లిక్కడికి ముళ్ళెలా వచ్చాయి మాలీ? ఎప్పటి కప్పుడు పరిశుభ్రంగా ఉంచాలని నీ కెన్నిమార్లు చెప్పాను? అమ్మ కాలిలో ఎంత పెద్ద ముల్లు దిగబడిందో చూశావా? అది నీ అజాగ్రత్తవల్లే జరిగింది" అంటూ మాలిమీద విరుచుకు పడ్డాడు రామం

మాలి ముఖం మాడిపోయింది! తెల్లారగానే పెద్దమ్మ గారి మూలంగా తాను తిట్లు తినవలసి వచ్చిందన్నట్లు, తల గుడ్డ సరిచేసుకునే నెపంతో తల వంచుకున్నాడు.

పార్వతమ్మ కా సన్నివేశం బాధ కలిగించింది.

"లేదురా, నాన్నా! అతగాడి తప్పేంలేదు. నేనే పని మాలి ఈ పూలు కోద్దామని వచ్చి చూడక అడుగువేశాను" అంది.

"ఊహూఁ! అలా నేరం నీ మీద వేసుకోకమ్మా! ఏం, సరళా! అమ్మకు ముద్ద మందారాలు సజ్జనిండా కోసి ఇవ్వకూడదూ? ఈ చదువుకున్న భార్యలతో ఇదే బాధ ఇతర విషయాలలో ఉన్న ఆసక్తి ఇంటి విషయాలలో, స్వంత పనులలో ఉండదు!'

సరళ ముఖం చిన్నబుచ్చుకుంది ! "కాఫీ, టిఫిన్ సిద్ధం చేయిస్తూ, అత్తయ్య గారిలా వచ్చిందిమూడనే లేదు !" అంది గునుస్తూ.

పార్వతమ్మకు ముల్లు బాధకంటే, ఇందరి నిలా ఉదయాన్నే తన మూలాన చీవాట్లకు గురి చేయవలసి రావటం మరింత బాధాకర మనిపించింది.

"ఓరేయ్, రామం ! ఏమిటా రభస ! సరళకేం కల గన్నదా నే నిలా వస్తానని .... అసలు ఇంట్లో నించి అడుగు బయటకు పెట్టని దాన్ని, నేనిలా ఉదయాన్నే ముద్ద మందారాల కోసం తోటలోకి రావటు మేమిటి ? ముల్లు దిగబడటు మేమిటి ? నువ్విలా అందర్నీ కేక లెయ్యడ మేమిటి ? అంతా కర్మ కాకపోతే ! హడావిడి చెయ్యకు. ఇంట్లోకి వెళ్ళి పిన్నుతో కుట్టి తీసేస్తాను ముల్లు!" అంది మందలింపుగా.

అందాకా మౌనంగా ఉన్న విశ్వనాథంగారు, మెల్లిగా పార్వతమ్మ దగ్గిరగా వచ్చి చిరునవ్వు నవ్వారు. "పద! లోపలికి వెళదాం !" అన్నారు, అనునయింపుగా పార్వతమ్మ కళ్లలో నీళ్ల తిరగటం ఆయనగా రొక్కరే గమనించారు.

ఇంట్లోకి వచ్చాక కూడా, ములు తీసివేశాక కూడా రామం కేకలు వేస్తూనే ఉన్నాడు మాలినీ, నౌకర్లనూ, సరళనూ !

"ఆమె .... మా అమ్మ ! అలాటి ఇలాటి అమ్మ కాదు. బిడ్డల సుఖంకోసం, అభివృద్ధికోసం .... అహరహమూ, సర్వస్వం త్యాగం చేసిన తల్లి ! ఈనాడు ఇంత పెద్ద బంగ

కాలో, ఇంత సుఖంగా, ఇంత ఐశ్వర్యంతో తులతూగు తున్నాముా అంటే....అదంతా ఆ చల్లని తల్లి దీవెనే! కృషి ఫలితమే! కడుపు చలవే! ఆమె కాలలో ముల్లు గుచ్చు కుంటే — నా కంట్లో గుచ్చుకున్నట్లే .... జాగ్రత్త .... ఆమె! విషయంలో ఏ పొరపాటు జరిగినా, ఏ చిన్న నిర్లక్ష్యమయినా నేను సహించలేను....''

ముల్లు నేర్పుగాతీసివేసిన తరవాతకూడా అరికాలులో బాధ తగ్గలేదు పార్వతమ్మకు, కాలు బాగా వాచిపోయింది. రామం మాటలు తమ గదిలోకి వినిపిస్తూనే ఉన్నాయి. ఆమె హృదయం గర్వంతో, ఆనందంతో నిండిపోయింది. కానీ .... కాని....

''అమ్మా! డాక్టర్‌కు ఫోన్ చేస్తాను సెప్టిక్ అవు తుందో ఏమిటో....!'' అన్నాడు రామం మళ్లీ గదిలోకి వచ్చి.

''అదే మంచిది!'' అంది సరళకూడా లోపలికివస్తూ.

విశ్వనాథంగారు ఓరగా భార్యవేపు చూశారు ''సాగితే పడమన్నారు. జారితే పడమన్నారు! నాబోటిగాడు ఊరికే పడితే, నడ్డి విరిగి పోయిందిట!'' అన్నారు నవ్వుతూ.

పార్వతమ్మ నవ్వింది. ''సాగుతూందని జరిపించు కోవటం లేదు నేను. ఇంకా ఎందుకు హడావిడి చేస్తారంతా! డాక్టర్లూ వద్దు ... ఏమీా వద్దు....ఇక ఈ గొడవ ఇంతటితో పోనిండిరా, రామం! అసలు ముల్లు బాధకంటే....'' అనేసింది.

ఎవరి దారిన వారు, ఎవరి పనులకు వారు వెళ్ళి పోయారు. పార్వతమ్మ పడుకుని ఉన్నదల్లా ఒక్కమారుగా

లేచి కూర్చొని, చేతులతో ముఖం కప్పుకుంది. ఆమె నిశ్శబ్దంగా ఏడుస్తున్నా, లోలోపల ఎగసెగసి పడుతున్న ఆమె హృదయం విశ్వనాథంగారికి తెలుసు. దగ్గరగా వెళ్ళి వెన్ను నిమిరారు. చుట్టూరా చేతులు వేసి దగ్గిరికి తీసుకున్నారు.

ఆ స్పర్శ....ముప్ఫై సంవత్సరాల క్రితం....ఇదేస్పర్శ.... ఆమెలో కోటి వీణలను శ్రుతిచేసి, మధుర రాగా లాపనకు నాంది పలికించి .... 'మరేదో కావాలి...' అన్న తియ్యటి కోరి కల్ని కోటి గొంతుకలతో వినిపించింది.

ఇరవై సంవత్సరాల క్రితం .... రామం, రవి పెరుగుతున్నప్పుడు ... ఇదే బాహువలయం .... ఇలాటి స్పర్శే మరో విధమైన అర్థాల్ని వివరించింది.

పిల్లల్ని పెంచడంలో తల్లి కెంతబాధ్యత ఉందో, తండ్రికీ అంతే బాధ్యతఉంది, పార్వతీ! అలా అనుకోకుండా ఎవంకి వారుగా ఎదటి వారిమీదకు ఆ బరువు తోసివేస్తే క్రమశిక్షణ, మనో వికాసమూ లేకుండా తయారవుతారు పిల్లలు! పెరిగిన ఆ పిల్లలు అపమార్గంలో పోతుంటే అనాడు 'నీది తప్పు నీది తప్పు' అంటూ తల్లిదండ్రులు ఒకరి నొకరు దెప్పుకోవటమంత పొరబాటు మరొకటి లేదు .... అందుచేత మనిద్దరికలలకూ, ఆదర్శాలకూ మారురూపుల్లా పెంచుదాం మనపిల్లల్ని !' అన్న దివ్య సందేశం ఆ స్పర్శలోనుండి ఉండేది!

ఈనాడు రామం వ్యాపారస్థుడుగా స్థిరపడి, లక్షాధికారిగా ఉన్నాడు. అయితేనేం తల్లిదండ్రులంటే ఏహ్యాభావం గల బిడ్డల్లా కాక, వారిని దేవతలుగా పూజిస్తున్నాడు.

రవి బి. ఇడి. ప్లానయి టీచర్‌గా పనిచేస్తున్నాడు. అయితేనేం తమకోసం ప్రాణాలు విడుస్తాడు.

ఈనాడు భర్త అలా అనునయిస్తుంటే .... ఏలాటి ఉద్విగ్నతా కలగటం లేదా స్పర్శలో ! ఏలాటి సందేశమూ నిండి లేదా స్పర్శలో !

అయితే, 'నాకు తెలుసు నీ బాధ.... ఊరుకో! మనసు సర్దుకో!, అన్న ఓదార్పు మాత్రం పుష్కలంగా ఉంది.

"రేపు మనం ఊరి కెళ్ళిపోదాం!" అంది పార్వతమ్మ కళ్ళు తుడుచుకుంటూ.

"అలాగే!" మృదువుగా అన్నారు విశ్వనాథంగారు.

తల్లిదండ్రుల నిర్ణయం విన్న రామం బాధపడ్డాడు. కోప్పడ్డాడు చిరాకుగా ఇల్లంతా కలయదిరుగుతూ అయిన దానికీ, కానిదానికీ అందరి మీదా కేకలు వేశాడు. తల్లికి నచ్చచెప్పాలని, తన దగ్గిరే వాళ్ళిద్దర్నీ ఉంచుకోవాలని శత విధాల చూశాడు

ఊహూం ! పార్వతమ్మ పట్టు వదల్లేదు,

''ఎలాగు ! కాళ్ళూ, చేతులూ పడిపోయాక మీదగ్గిరే వచ్చి ఉండాలిరా, రామం ! ఈలోగా మేమూ స్వేచ్ఛగా ఉంటాం!" అనేసింది మెల్లిగా

ట్రెయిన్‌లో కూర్చున్నాక రామం మరీ మరీ మరో మాటు చెప్పిచూసి, నిరాశచేసుకుని వెళ్ళిపోయాడు. ట్రెయిన్ కదిలాక పార్వతమ్మ హృదయం మరింతగా బరువెక్కింది.

'అమ్మా! ఇద్దరం కొడుకులమున్నాం! నా దగ్గిరుండటం ఇష్టం లేకుంటే, రవి దగ్గిరేనా ఉండండి! కానీ ... కానీ... చెట్లల్లే ఎదిగిన కొడుకు లిద్దరుండీ తల్లిదండ్రులు దిక్కు లేని వారయ్యారన్న నింద మామీద పడవేయకండి. . మీరూ దిక్కులేనివారిలా..." ఇక మాట పూర్తి చేయలేక వడివడిగా వెళ్ళిపోయిన రామం మాటలు పదే పదే ఆమె చెవుల్లో, హృదయంలో ప్రతిధ్వనించసాగాయి.

అప్రయత్నంగా ఆమె తల విదిల్చింది.

"లేదురా బాబూ, లేదు. మీ మీద నింద వేయటానికి కాదు నేను మీకు దూరంగాఉంటు. కారణం ... కారణం ఎలా చెప్పను? ఈ నా గుండెల్లో ముల్లులా ఉన్న ఆ కారణం ఎలాచెప్పను!'' ఆమె హృదయాంత రాళాల్లో ఆ సన్నని ముల్లు కొద్దిగా కదిలింది. జివ్వన బాధ ఎగసినట్లయింది, వెనువెంటనే రెండో కొడుకు రవి, అతగాడి భార్య కల్యాణి గుర్తు వచ్చారు. రామం దగ్గిరికి వచ్చే ముందు .... రవి దగ్గిర ఓ నెలరోజులున్నారు తామిద్దరూ .... గతస్మృతులామెను చుట్టుముట్టాయి....

ఉదయాన్నే లేచి హడావిడిగా ఇంటి పనులన్నీ చేసి, ఇద్దరు పిల్లల్ని ముస్తాబుచేసి స్కూలుకు పంపి, రవితోబాటు తనూ ఆఫీసుకు బయలుదేరుతుంది చిన్న కోడలు కల్యాణి! అలా వెళ్ళిన అందరూ ఇక తిరిగి రావటం సాయంత్రం అయిదున్నర దాటాకే! వచ్చినప్పటినుంచీ మళ్ళీ పిల్లల పనులు. ఇంటి పనులు, వంటతో సతమతమై పోతుంది కల్యాణి.తనకూ

చేతనైనంత సాయం చేస్తాడు రవి! కానీ ఇద్దరి కిద్దరూ అలసి పోతారు!

"ఎందుకమ్మా, కల్యాణీ. ఇంత బాధ! నువ్వు ఉద్యోగం మానెయ్యరాదూ?' అన్నది పార్వతమ్మ, కళ్యాణి ముఖంలో అలసట చూచి, జాలి నిండిన కంఠ స్వరంతో.

కల్యాణి చిరునవ్వు నవ్వింది. "ఇద్దరం సంపాదిస్తూంటేనే అంతంతమాత్రంగా ఉందత్తయ్యా! ఇక నేను ఉద్యోగం మానేస్తే ఈ సంసారం ఎలా గడవాలి! ఈ ఇద్దరు పిల్లల భవిష్యత్తేమిటి?" అంది.

నిజమే! ధరలు ఆకాశాన్నంటుతూ, జీవన ప్రమాణం ఆ ధరవరల వెనకే పరిగెత్తుతున్న ఈ రోజుల్లో .... మగాడొక్కడూ సంపాదించాలీ ఆడది ఇంటి పట్టున ఉండాలీ అంటే కుదరదు.

"పోనీ నేను ఇంటిపనులు, వంటచేస్తాను. మీ పనులు మెల్లిగా చూచుకుని మీరు ఉద్యోగాలకు వెళ్లండర్రా!" అంది మరోరోజు అనునయింపుగా.

కల్యాణి ఏదో జవాబు చెప్పబోయేలోగా, రవి అందుకున్నాడు; "వద్దమ్మా! వద్దు. ఈ రోజు నువ్వలా అలవాటు చేశావంటే, రేప్పొద్దున నువ్వు ఊరికి వెళ్లాక నా కా ఛార్జి అప్పగిస్తుంది నీ కోడలు!"

నవ్వుతూన్న భర్తకేసి ఓరగాచూచి, చిరునవ్వు నవ్వి, అత్తగారికేసి తిరిగి చూస్తూ ఫిర్యాదు చేస్తున్నట్లుగా అంది

కల్యాణి: "తప్పేముం దత్తయ్యా! ఆయన గారితో బాటు నేనూ ఉద్యోగం చేయటంలా? అలిసిపోవటంలా? ఓ పూట వంట చేస్తే తప్పేముంది? అసలు న్యాయప్రకారం చెయ్యాలి కూడాను!"

"ఇంకా నయం! ఒక పిల్లాణ్ణి నేను కన్నాను. రెండో వాణ్ణి నువ్వు కనాలి అనలేదు?" అన్నాడు రవి.

ఇద్దరి హాస పరిహాసాలూ అలా సాగుతూంటే, ఆనందంగా వాళ్లిద్దరూ జీవనయాత్ర సాగిస్తుంటే ఎంతో ముచ్చటగా ఉంటుంది పార్వతమ్మకు. కానీ....పిల్లలు ఎప్పుడేనా ఏ ఖరీదైన బట్టలో, బొమ్మలో, తినుబండారాలో కొనమని మారాం చేసినప్పుడు, తమంత తాముగా పెద్దలిద్దరూ ఏ సరదాలూ, విలాసాలూ లేకుండా కాలం వెళ్ళబుచ్చుతున్నప్పుడు, నెల తిరిగేసరికి డబ్బుకు కటకటలాడి పోతున్నప్పుడు, పార్వతమ్మ మాత్రం హృదయంలో ఏదో బాధ .... మరేదో సన్నని జ్వాల .... చిన్న ముల్లులాంటి భావన కదలాడి ఆమెను ఆ వేదనలో ముంచెత్తి వేస్తుంది .... ఆ క్షణంలోనే ఆమె హృదయంలో రాముం, అతగాడి ఐశ్వర్యం గుర్తువస్తాయి.

ఏ లోటూ లేని జీవనం, ఏ కొరతా లేకుండా తీరే కోరికలూ, ఏ క్షణంలో ఏది కావాలంటే అది అమర్చుకో గల ఆర్థిక స్థితిగతులూ రామంవి! అవి రవికి కూడా ఉండి ఉంటే ఎంత బాగుండేది? అన్న భావన ఆమెహృదయంలో బలంగా నాటుకుంది.

ఆ మటుకూ అయిదారు మార్లు రవిని కదిలించి చూసింది.

"రవీ ! ఈ గొర్రెతోక ఆదాయాలకు నమస్కారం పెట్టి, నువ్వూ రామంలా ఏదేనా వ్యాపారం చూచుకోరాదుట్రా?"

తన ప్రశ్నలానే, జవాబులు కూడా ఒకే అర్థంతో మార్చి మార్చి చెప్పాడు రవి. "ఆ వ్యాపారాలూ. పాడూ నాకు సరిపడవమ్మా ! నన్నిలా ఉండిపోనీ ! ఇప్పుడే ? మేం హాయిగానే ఉన్నాంగా?" అంటూ ! కానీ, తనకు హాయిగా లేదు ! తన బిడ్డలిద్దరికీ ఒక్కలా ముద్దు ముచ్చట్లు జరిపింది ఒక్కలాటి బట్టకట్టుబెట్టింది. చదువు సంధ్యలు చెప్పించింది ఇద్దరి జీవితాలూ ఒక్కలా ఉండాలని ఆశించింది. దీవించింది. ఉన్నతంగా సాగిపోవాలని కాంక్షించింది !

కానీ, జరిగిందేమిటి ?

ఒకడు అష్టైశ్వర్యాలతో ఓలలాడుతూంటే, మరొకడు ఆర్థికమైన చిక్కులతో కటకటలాడుతున్నాడు. ఒకడి భార్యా పిల్లలూ నీడ పట్టున కూర్చుని నిగ్గుతేలుతూంటే, మరొకని భార్యా, పిల్లలూ అలసటతో రంగు కోల్పోతున్నారు. ఎక్కడున్నదీ తేడా ? ఎందుకు జరిగిందిలా ?

ఆ ప్రశ్నే ఉండబట్టలేక భర్త నడిగింది ?

ఆయనగారు నవ్వారు. 'పిచ్చిపార్వతీ ! లేనిపోని ఆలోచనలతో ఎందుకలా సతమత మవుతావు ? అలా చూడు — నీ ఎదురుగా ఉన్న ఆ చెట్టు ! స్థూలంగాచూస్తే

ఆ చెట్టంతా ఒక్కలానే ఉందికదూ ! కానీ, సూక్ష్మదృష్టితో పరిశీలించిచూస్తే తెలుస్తుంది. ఆ చెట్టులోని ఏ ఒక్కకొమ్మా మరో కొమ్మను పోలిఉండదు. ఏఒక్కరెమ్మా మరోరెమ్మను పోలిఉండదు. ఆకు ఆకుకూ పోలికలు వేరు. మరి వాటన్నింటికీ ఆహారం సరఫరా అయ్యేది ఆ తల్లివేరునుంచే కాదూ ? మరెందుకు వచ్చిందా తేడా !

"మనం చెప్పలేనివి, తెలుసుకోలేనివి కొన్ని విచిత్రాలు సృష్టిలో అంతటా నిండి ఉన్నాయి, పార్వతీ ! వాటిల్లో ఇదీ ఒకటి !

"నీ రక్తం సమానంగా పంచి ఇచ్చావు ! అనురాగం సమంగా పంచావు. దీవెనలు సమంగా పంచావు కానీ అదృష్టాలూ, దురదృష్టాలూ, ఐశ్వర్యాలూ, లేములూ, నీచేతిలో వున్నవికావు.

"మనం బిడ్డల అభివృద్ధికి మార్గదర్శకులమేగానీ, వారి అదృష్టాలకు మాత్రం కాదని గుర్తుంచుకో ! "

భర్త చెప్పిన ఆ మాటలు ఆ కాస్సేపు ఊరట కలిగించాయేగానీ, మరుక్షణంనుంచీ 'తిరిగే ముల్లులాటి ఆ భావన కదలాడుతూనే ఉంది. రవి దగ్గిరనుంచి రామం దగ్గిరికి వచ్చాక .... ఆ ముల్లు మరింత లోతుగా దిగబడింది. అనుక్షణం రవి, రవి ఆర్థిక పరిస్థితులూ గుర్తుకు వచ్చి ఆ ముల్లును అటూ ఇటూ కదిలించి వదలటం మొదలెట్టాయి దాంతో ఆత్మ విమర్శ తలెత్తిందామెలో !

తను రామం ఐశ్వర్యం చూసి ఈర్ష్య పడుతూందా ?

రవి కిలాటి పరిస్థితులేవని కించపడుతూందా ? అందు కని, రామంకూడా రవిలా ఉండి ఉంటే తనకు శాంతిగా ఉండేదా ? ఛీ....ఛీ....ఏమిటిది ! కన్నతల్లిగా తను ఒక బిడ్డ ఐశ్వర్యం చూచి ఓర్వలేక పోతూందా ? ఎంత దారుణం !

ఈ ఆలోచనలే ఆమెను ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసివేయ సాగాయి !

తన ఈ బాధ ఎవరితో చెప్పకోగలదు ? పరధ్యా న్నంగా .... ఇలా ఆలోచిస్తూనే నిన్న అలా వెళ్ళి, ముల్లు మీద అడుగు వేసింది....

"పార్వతీ ! లే... లే... స్టేషన్ వస్తూంది !" విశ్వ నాథంగారు కంగారుగా లేపటంతో పార్వతమ్మ ఆలోచనల మగత విడిపోయింది.

గబుక్కున లేచింది. కాలులో ముల్లు గుచ్చుకున్న భాగం కలుక్కుమంది క్షణకాలం....

◆ ◆ ◆ ◆

నెల తిరక్కుండా పార్వతమ్మ మంచం పట్టింది కార ణం విడవని జ్వరం, కాలంతా పోటు ...

విశ్వనాథంగారు చేతనైన నాటు వైద్యాలన్నీ చేయిం చారు, ఫలితం కనుపించలేదు.

"పిల్లల్ని పిలిపించనా ?" అన్నారాయన భార్యవేపు అనునయంగా చూస్తూ.

"వద్దు .... వద్దు .... ఇప్పుడేమంత మునిగిపోయిందనీ వాళ్ళని ఇబ్బంది పెట్టడం? వెధవది ఆ ముల్లు కాస్త సెలవేసినట్లుంది అదే పోతుంది. మీరు కంగారు పడకండి." అనేదామె!

కానీ, అలా పోలేదు....

సంగతి తెలిసి రామం రవి రెక్కలు కట్టుకుని వాలారు. డాక్టరుకోసం తమ వెంట తల్లిదండ్రుల్ని పిలుచుకు వెళ్ళారు... వద్దని వారించేస్థితిలోలేదు పార్వతమ్మ మగతలో, మత్తులో ఉంది. కానీ. అప్పుడిక డాక్టర్లు చేయగలిగిందేమీ లేకపోయింది.

"కాలంతా సెప్టిక్ అయి, రక్తమంతా చెడిపోయింది. కాలు తీసివేసినా ఫలితం శూన్యం!" అని పెదవి విరిచేశారు డాక్టర్లు

ఆ రోజు రాత్రే పార్వతమ్మ చనిపోయింది.

"నే నా రోజే డాక్టర్‌కు ఫోన్ చేస్తానంటే విన్నది కాదురా, రవీ, అమ్మ! ఆ ముల్లు అలా అమ్మ ప్రాణాలనే తీస్తుందని తెలిస్తే. బలవంతంగానైనా అమ్మను నా దగ్గరినించి కదలనిచ్చేవాణ్ణి కాను!" అన్నాడు ఏడుస్తూ రామం.

"ఊరుకో, అన్నయ్యా! ఎన్నిముళ్ల ..రోజూ ఎందరి కాళ్లలో గుచ్చుకోవటంలేదు? అందరూ చనిపోతున్నారా? కానీ, మృత్యువు ... ముల్లు రూపంలో కూడా రావటం... చిత్రంగా ఉంది నాకు!" అంటున్నాడు రవి...

ఇద్దరి మాటలూ వింటున్న విశ్వనాథంగారు మాత్రం గాఢంగా నిట్టూర్చారు. తరవాత పేలవంగా తనలో తను నవ్వుకున్నారు... ఆయన హృదయం ఇలా ఘోషించింది ....

'మీకు తెలియదర్రా ! మీ అమ్మ ప్రాణాలు తీసింది కాలిలో గుచ్చుకున్న ఆ చిన్న ముల్లు కాదు .... ఆమె హృదయంలో నాటుకున్న మరో ముల్లు. అది నాకు తప్ప ఎవరికీ కనిపించలేదు కనిపించేది, తెలిసేది కాదు కూడాను .... కానీ, తెలిసినా నే నామె ఎదలో ముల్లును ఏ విధంగానూ తీయలేకపోయాను ! ఎలా తీసివేయగలను ! ఆ ముల్లు నేను తొలగించ గలిగింది కూడా కాదు!" ♦

("ఆంధ్రప్రభ వారపత్రిక" నవంబరు '[illegible])

కథా నిలయం
3735
శ్రీకాకుళం